

ham til livs ved at kassere hans folketingsmandat. I argumentationen for og imod den af Glistrup stiftede fremskridtsbevægelse har den pågældende sag fra allerførste færd indgået som et centralt moment, og der er ikke ringeste tvivl om, at sagen har været bekendt for enhver vælger, har har stemt ved folketingsvalgene i 1973, 1975 og 1977, hvilke valg i alle tilfælde har givet Glistrup nogle af de allerhøjeste personlige stemmetal, som overhovedet er blevet opnået ved de pågældende valg.

Ved samtlige valg har Glistrup hørt til det fåtal af medlemmer (i 1977: 6), som alene har fået så mange personlige stemmer, at de blev valgt uden at skulle gøre brug af de vælgere, der har stemt på andre af partiets kandidater. Glistrup sidder altså i folketinget i sin egen ret, støttet på over $\frac{1}{175}$ af vælgernes stemmeseddeltilkendegivelse.

Det ville derfor være aldeles forkert, om andre folketingsmedlemmer skulle kunne blive deres politiske modstander kvit ved at forkaste det mandat, som vælgerne med fuldt åbne øjne har givet Glistrup.

Hvis nogen vælger har været i tvivl om, hvordan statsmagten så på Glistrups adfærd, er tvivlen gået i retning af at stemple ham sortere end den nu afsagte dom. Landets statsminister har således under stærk offentlig opmærksomhed omtalt Glistrup som landets største skattesnyder med det ene ben i fængslet.

Der er således ingen rimelig basis for at drage Glistrups folketingsmandat i tvivl. Ikke desto mindre har mangfoldige folketingsmedlemmer efter byretsdommen udtalt sig i modstrid hermed. Derfor er en afklaring blevet nødvendig.

Det ville være lurvet, om denne afklaring af folketingets flertal blev udskudt til efter appelfristens udløb. Når Glistrup skal tage stilling til, hvorvidt han vil appellere Københavns byrets dom eller ej, har han et stærkt krav på forinden at vide, hvad der er de afgørende virkninger af denne dom, og dommens mest betydende virkninger er så ganske åbenbart spørgsmålet om, hvorvidt Glistrup kan fortsætte sin kamp for det samfundssyn, han finder rigtig, som medlem af folketinget.

Der er da heller ikke nogen som helst bestemmelse i grundloven eller forretningsordenen, som hindrer folketinget i at træffe afgørelse vedrørende nærværende beslutningsforslag for ankefristens udløb den 3. marts 1978. Ej heller foreligger der nogen tidligere praksis, hvor folketinget har afvist et domfældt medlems ønske om at få truffet afgørelse, for han skal tage sin endelige stilling til, om appel skal iværksættes eller ej.

Det har været anført, at en afgørelse før 3. marts vil være at gribe ind i domstolens virke. Dette er åbenbart forkert. Københavns byret har afsluttet sin behandling af sagen, og østre landsrets eventuelle behandling af sagen vil overhovedet ikke blive påvirket af, om folketinget har klargjort, hvad virkningen af byretsdommen skal være. Beslutningsforslaget vedrører overhovedet ikke, hvad virkningerne skal være af en eventuel dom fra østre landsret eller fra højesteret.

Når det tages i betragtning, at der her er tale om et anliggende, som Danmarks Riges Grundlov har henlagt til folketinget, og når det erindres, at det samme folketing huj-vej kunne behandle og reelt totalt forkaste Højesterets dom i Christianiasagen af 2. februar 1978, uanset at denne dom ikke umiddelbart gav anledning til nogen aktion fra folketingets side, ville det være en meget anstødelig diskrimination mod Glistrup og fremskridtspartiet, hvis folketinget ikke sørger for, at også sagen vedrørende denne dom bliver afgjort af folketinget inden 14 dages-fristens udløb.

Det er selvfølgelig i den henseende uden enhver betydning, at Christianiasagen blev løst gennem en forespørgselsdebat med et dagsordensforslag, menis der i dette tilfælde i stedet – af hensyn til udvalgsbehandling i udvalget til valgs prøvelse – er benyttet den fremgangsmåde, som en folketingsbeslutning repræsenterer.

Det er jo klart for enhver, at folketinget mangfoldige gange – for eksempel i forbindelse med afgiftsforhøjelser og ophøjelse af mæglingsforslag til overenskomstlov – har gennemført tre behandlinger med mellemliggende udvalgsbehandlinger inden for nogle få dage.

Derfor kan folketinget også – hvis dets flertal ikke vil sabotere det – nå at behandle nærværende beslutningsforslag, så endelig afgørelse foreligger inden 3. marts 1978. I den forud for forslaget fremsættelse pågåede offentlige debat er der ikke fremkommet noget som helst lødigt argument til støtte for, at folketinget skulle spille med lukkede kort og derigennem gennemtvinge en appel af sagen til østre landsret.

Finder en sådan sted, vil den medføre, at lederen af det største oppositionsparti skal afsætte ca. 4000 timer i de næste år til folketinget uvedkommende formål. Dette kan ikke være hensigtsmæssigt ud fra en samfundsmæssig overvejelse, og sonofret kan heller ikke være rimeligt som prisen for, at en større retfærdighed skulle ske fyldest. Dels ved alle, at titusindvis af skattelovsovertrædelser hvert år aldrig bliver straffet, dels har den foreliggende sag allerede påført lidelser langt ud